

BØRN I SKOVEN

Nogle gange om året anmelder en skoleklasse sit besøg i den skov, jeg har den ære at bestyre. Vil jeg gå en tur med 2. realerne? spørger klasselæreren, og så mødes vi på et aftalt sted, og jeg holder mit lille indledningsforedrag om bøgeskov og publikum og nåleskov og penge. Bagefter går vi i en lang hale, og med passende mellemrum standser jeg op, afventer, at efterløjerne når frem, og fortæller så om muld og mor og sommernedbør, om svampen ahornrykeplet og eksporten af dansk bøgetræ, indtil jeg afbrydes af et ganske irrelevant spørgsmål.

Så går vi videre.

I hver klasse er der nogen, der bare sjokker med, men også nogle livlige klarøjede børn, der skriver op og gør notater, hver gang der flyder guldkorn fra mine læber.

Sidst et yndigt 15 årigt pigebarn med lokket hår, brune øjne og lange, slanke lemmer. Norma Shearer som Julie i cowboybukser.

Dirty old man.

Quintus

VINTERGÆSTER

Her i (vinter) påbegynder 500 kragefugle deres vinterophold hos mig. Det er en blanding af krager og allikker, som i den mørke tid lever selskabeligt uanset artsforskellen. De kommer nordfra sent på eftermiddagen i spredte småflokke og samles under højrestet meningsudveksling i nogle gamle bøge syd for haven. Der sidder de så natten igennem, og i dagbrækningen letter de og flyver med alvorlige vingelag mod nord hen over mit hus ud til dagens arbejde.

De må synes, her er fredeligt, jeg er glad for at være vært for dem, og jeg bønfalder jagtlejerne om ikke at genere dem.

Men der er altid skulkere om morgenen. De letter godt nok, men en snes stykker når ikke længere end til et elmetræ lige uden for mit sovekammer, og der bliver de siddende en rum tid og forklarer hinanden, hvorfor de netop i dag ikke gider tage på arbejde. Det lyder komplet som et frikvarter i en byskole, og søndag morgen er det overordentlig irriterende.

Quintus

UORDEN I SKOVEN

Moderne forstmænd er som hypnotiserede af det lille ord: dækningsbidrag. Vi indlader os nødigt på noget tiltag, uden at vi kan se, at et positivt dækningsbidrag vinker forude. Det er ikke fornuftigt at fremstille en effekt, hvis omkostningerne derved incl. udbringning til bilfast vej er større end det beløb, slaget kan indbringe. Så hellere blot hugge ned, hvor det er nødvendigt og efterlade træet på skovbunden. Det positive dækningsbidrag skal bidrage til at dække alle skovens øvrige omkostninger, veje, nyplantninger og min løn ikke at forglemme.

Det er et fint ord, er dækningsbidrag, og det er med henvisning til det, at vi kan forsvare, at der ser så uordentligt ud i de fleste skove i dag. Små træer, store grene og dårlige, krumme kævier ligger og flyder overalt og ærgrer skovgæsterne, og de generer også os, fordi de er til gene for den nødvendige traktorkørsel og øvrige færdsel i skoven.

Små bevoksninger bliver forsømt med hugst og pleje, fordi arbejdsindsatsen er for dyr i forhold til den forventede økonomiske nyttevirkning af et indgreb.

Men det ser Herrens ud.

Tyskerne grinede ad os i gamle dage og sagde, at dansk skovbrug var Waldgärtneri. De tider er forbi.

Quintus.

PETER I SKOVEN 264, 73

Her på egnen er der et stort antal mennesker, der hedder Peter, og da de tilmed i mange tilfælde fører samme efternavn, tyr man til karakteriserende tilnavne. Vi har Peter i Salen, der bor i det tidligere forsamlingshus, Smedepeter og Peter i Skoven. Desuden Peter Mavse og Peter Røvsø, der er let kendelige fra hinanden.

Peter i Skoven har de blåeste øjne og det blideste sind i denne blide østjyske egn imellem fjordene.

Han kan reparere alt, fra et kommeur til en mejetærsker, og han har dyb forståelse af totaksmotorer. Hans motorsave holder mere end dobbelt så længe som skovens øvrige arbejdedes, og han kan kaste et 28 m højt bøgetræ, så det falder lige nøjagtigt der, hvor han vil have det og uden at splintre.

Han er desuden hjælpsom og finder i kraft af sit håndsnilde og sine fortræffelige muskler løsninger på de fleste af de praktiske problemer, som hans medmennesker forelægger ham. Til gengæld for sin hjælpsomhed forlanger han kun een ting: lejlighed til at snakke.

Når det en sjælden gang lykkes mig at gøre ham en gentjeneste, ser han ud under sine buskede, grå bryn og siger: — Så siger a tak, hvis det kan gøre det?

Det kan det.

Quintus

9/1073

NABOSKAB I SKOVEN

Halmbrændingens tid er ovre, og dermed er en massiv årsag til ærgrelse hos ikke-landmænd borte. De fleste steder er de sorte ar stubkultiveret, og landskabet ser naturligt ud igen.

Som jordbrugerkollega tilgiver jeg delvis agrarerne, for hvad skal de arme mennesker gøre med al den halm. Kohol-

det er reduceret, halmcelluloseindustrien har for lille kapacitet og pløjer man halmen ned, kommer den nok så nydeligt op igen ved næste pløjning. Landmændene har vist også forskningen bag sig, når de hævder, at skaderne på mikrofauna og -flora er minimale.

Alligevel minder det om voldtægt, ikke mindst fordi de færreste landmænd tager tilstrækkeligt hensyn til omgivelserne. Skovbryn, alletræer, levende hegn og de endnu levned fritstående træer og trægrupper rundt i markerne er brunsvedne eller delvis afløvede, og det vidner om kynisme og manglende respekt for levende ting.

På det lille område, hvor jeg har noget at sige, er det lykkelig mig så nogenlunde at dressere skovens naboer til at rive halmen væk fra skovkanterne, og det er i virkeligheden ringe ulejlighed med moderne maskiner. Til gengæld prøver jeg at være hensynsfuld med at kappe de grene i skovbrynet, der rager ind på naboernes marker og er til gene for færdsel med maskiner.

Godt naboskab kræver gensidighed.

Quintus

Octav

RENT I SKOVEN

Kommunen har stillet en affaldspose op på den lille parkeringsplads, vi har indrettet til skovgæsterne, og det ser ud til, at den bliver brugt, der ligger i alt fald mere madpapir og flere cigaretpakninger inden i den end lige umiddelbart udenfor.

Men til dem, der rigtigt vil svine, forslår den jo ikke. Rundt omkring i skoven, nær de offentlige veje, finder jeg hvert år bunker med skrald af den mest forbavsende forskelligartethed, døde høns, pornoblade, en sofa, kadaveret af et marsvin, der er en lille hval, dametrusser og unævnelige gummivarer, navkapsler samt brugt emballage i mange afskygninger. Ofte er det tydeligt, at man har fyldt bilens bagagerum med, hvad huset formåede af svineri, og aflæst det på et bekvemt sted i skoven.

Så griber jeg en pind at pirke med, og min triumf er stor, hvis jeg finder en brugt konvolut ell. l., hvoraf navn og adresse på gerningsmanden fremgår. Politiet, der er mine venner, fordi de træner hunde herude, er meget hjælpsomt, og der falder omgående en solid bøde og pålæg om at rydde op.

En gang imellem kommer endda synderen for at gøre en undskyldning, og så kniber det mig at holde den højtidelige maske.

Men det skal nu siges, at det store flertal gør rent efter sig.

Quintus

EG I SKOVEN

Vi skal jo leve af et eller andet, og i går har jeg taget hul på en af vore smukke, gamle egebevoksninger.

Da englænderne havde bortført flåden i 1807, henstilledes det fra regeringens side, at der blev plantet ege i Danmarks skove, således at der steds måtte være tommer til skibsbygning. Da skovejere og forstmænd dengang og nu er loyale folk, anlagdes i de følgende år mange egekulturer, der nu — mere end halvandet hundrede år senere — har bragt mangan en kassekredit op over det kritiske punkt.

Nogle af egne bruges stadig til skibsbygning, dog mere i fiskekuttere end i linjeskibe og fregatter, men de bedste bliver til finer og møbeltræ. En ret og knastfri egekævie på 6-8 m og mere end 80 cm tyk er en efterspurgt og dyr vare, men det forandrer ikke det faktum, at egedyrkning de fleste steder er en rædselsfuld forretning. — Tænk på, at egen i over 100 år skal slæbe rundt på renteomkostningerne fra dens start, at den skal forsvare den jord, den står på, hvor vi jo i stedet kunne have dyrket højproduktive nåletræer eller pyn-tegrønt, og på at mellemudbytterne er usælgelige eller dårligt betalt.

Alligevel flotter jeg mig en gang imellem med en egekultur, og det kræver ikke større forståelig ekspertise. Stik toårs planter i jorden et passende sted, gå bort og bliv væk i de fem år, det varer for egeplanterne at kæmpe sig igennem græs og ukrudt og buskvegetation. Det skal der nerver til.

Quintus

I voldgraven rundt om det jomfrukloster, som jeg er knyttet til, svømmer to hunsvaner. Resultatet af deres lesbiske forhold er, at en af dem med mellemrum lægger en samling vindæg, som den trofast ruger paa en passende tid, hvorefter den med et resigneret blik tilbage over skulderen plumper i vandet og overlader æggene til krager og ræve.

For nu at raade bod paa denne beklagelige tilstand traf man den aftale med cisterciensernonnerne paa den anden side fjorden, at de skulde overlade os en prægtig hansvane, hvis vi selv vilde hente den.

Jeg har en varevogn, kørte derover og blev modtaget af en lillebitte, ældgammel nonne i ordensdragt og gummistøvler med et rødmosset ansigt, der lyste af renhjertet munterhed. Hun førte mig ind i stalden, kastede sig bagfra over en velvoksen svanehan, omklamrede dens krop, saaledes at den ikke kunde baske med vingerne og proppede den under en strøm af kærlige ord ned i en stor kurvekuffert, krøllede halsen ~~sammen paa den og~~ lodget i.

Hjemkommet med Albert, som svanen hed, søsatte jeg ham i voldgraven og iagttog i den følgende tid med spænding hvorledes relationerne vilde udvikle sig.

Men ak, de to hunsvaner vil ikke vide af ham. De har udviklet en ganske raffineret teknik, den ene forfølger ham toende voldgraven rundt, den anden lægger sig i baghold, og naar kredsen er sluttet, maa Albert op paa land, hvor han foregiver at have travlt med at nusle visse fjer paa ryggen. Det er hjerteskerende at se.

I de sidste dage er han vandret ~~op~~ over i den lille dam til mandarinænderne, og sommetider tror jeg, han vil begaa selvmord, ~~hvilken~~ saa længebholder han hoved og hals under vandet.

Forhaabentlig kommer han en dag i en saa herlig brunst, at de to damer vil neje sig for ham.